

Sygn. akt V KK 215/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2021 r.,
sprawy **P.W. i J.K.**
skazanych z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
z powodu kasacji obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 października 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne w częściach ich dotyczących.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z 2 lipca 2019 r., skazał J. K. i P.W. na kary pozbawienia wolności – odpowiednio – 6 lat i 5 lat oraz grzywny za dokonanie w okresie od 22 do 25 maja 2015 r. wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających, głównie kokainy (art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu w dniu 12 października 2020 r. apelacji obrońców, zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przez obniżenie każdemu z oskarżonych kar pozbawienia wolności o półtora roku.

Kasacje od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożyli obrońcy, podnosząc zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., i domagając się wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego.

Prokurator Rejonowy w S. w pisemnych odpowiedziach na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się niezasadne – i to w stopniu oczywistym.

Odwołując się do argumentacji wyłożonej w prokuratorskich odpowiedziach na kasacje, w których trafnie scharakteryzowano specyfikę postępowania uregulowanego w rozdziale 55 ustawy karnoprocesowej oraz poddano krytycznej ocenie zgłoszone przez obrońców zarzuty, Sąd Najwyższy – nie dostrzegając potrzeby powtarzania tych wywodów – doszedł do przekonania, że Sąd odwoławczy wywiązał się ze swych powinności, o których mowa w art. 433 k.p.k., w sposób wręcz wzorcowy. Żadna z okoliczności wskazanych w apelacjach, która mogłaby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, nie uszła jego uwagi. Każdy z zarzutów apelacyjnych został wnikliwie rozważony, czego dobitnym świadectwem pozostaje treść motywacyjnej części zaskarżonego wyroku. Ze szczególną precyzją Sąd *ad quem* ustosunkował się do tych zagadnień, którym obrońcy w środkach odwoławczych przydali kluczowe znaczenie. Sąd Najwyższy za celowe zatem uznał w zaistniałej sytuacji jedynie skrótowe zasygnalizowanie tych kwestii, które w głównej mierze przesądziły o wyniku postępowania apelacyjnego.

Po pierwsze – niezwykle doniosłą rolę odegrała ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań genetycznych opracowana przez Zakład Genetyki Sądowej oraz wypowiedzi do protokołu jej autora – biegłego P.K. Rzecz znamienna, obrońcy w apelacjach nie zdolali wykazać, aby owa ekspertyza była niepełna lub niejasna w rozumieniu art. 201 k.p.k.

Po drugie – Sąd odwoławczy przekonywająco rozprawił się z zastrzeżeniami skarżących zgłoszonymi pod adresem opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu techniki samochodowej M. M. Opinia ta, wbrew sugestiom skarżących, była przydatna w sprawie, wykluczając wersję obrony o umieszczeniu 5 pakunków narkotyków w samochodzie B. przez osoby trzecie bez wiedzy i zgody skazanych.

Po trzecie – Sąd drugiej instancji poddał gruntownej analizie zeznania prowadzącego wypożyczalnię samochodów G.G.; relacje tego świadka wspierały opinię biegłego M. M. Wystarczającą uwagę poświęcił również zeznaniom funkcjonariusza Straży Granicznej K.T., aprobuując ich ocenę dokonaną przez Sąd *meriti*.

W tym stanie rzeczy – podkreślając, że sformułowane przez skarżących zarzuty, mimo że opatrzone przepisami proceduralnymi sugerującymi respektowanie reguł wyznaczonych przez art. 523 § 1 k.p.k., zmierzały w istocie do wykazania błędności ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym nie było dopuszczalne – Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić obie kasacje w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.